

Úgy érkeztünk mindannyian, hogy nem volt szavunk
Egyikünk sem kérte, mégis mind itt vagyunk
Piciny magból kikeltünk, mint nyíló virág
Ahány ember annyiféle csodálatos világ

Kisgyermekként tükörbe nézve magunkra ismerünk
De gyakran felnőttként se tudjuk, mit miért teszünk
Megpróbáljuk megérteni a természet szavát
De ahány ember annyiféle csodálatos világ

Mindannyian vágyakozunk, hogy boldogok legyünk
De nem tudjuk, hogy honnan jöttünk, s hová érkezünk
A lelkünk mélyén őrzí titkát a kék virág
Ahány ember annyiféle csodálatos világ

Ezen a földön mindannyian látogatók vagyunk
Ha elmegyünk magunk után, ki tudja, mit hagyunk
Tanítsuk meg gyermekeinknek a szeretet dalát
Ahány ember annyiféle csodálatos világ

Mindannyian mások vagyunk
Bár egyben-másban hasonlítunk
Mindannyian mások vagyunk
Jó, hogy van néhány közös dalunk

Bródy János

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa második homíliája Kolumbiában (Villavicencio)
2017. szeptember 8.

**Elég egyetlen jó ember ahhoz,
hogy felcsillanjon a remény!**

„Születésed, istenszüelő Szűz, örömet hozott az egész világnak: tőled született az igazság Napja, Krisztus, a mi Istenünk!” (Benedictus-antifóna). Mária születésének ünnepe fényt bocsát ránk, miként a hajnal árasztja meleg fényét a széles kolumbiai alföldre, erre a gyönyörű tájra, melynek Villavicencio a kapuja, és a bennszülött népek gazdag sokféleségére.

Mária az első fénysugár, aki hirdeti az éjszaka végét, de legfőképp az immár elközelgett nappalt. Születése felismerteti velünk a szeretetnek azt a jóságos, gyengéd, együttérző kezdeményezését, amellyel Isten lehajol hozzánk, és egy olyan csodálatos szövetségre hív mágával, amelyet semmi és senki nem szakíthat szét.

Mária képes volt arra, hogy Isten fényének áttetszősége legyen, és visszatükröztesse e fény csillogását otthonában, melyen Józseffel és Jézussal osztozott, és népében, nemzetében is, valamint az egész emberiségnek abban a közös otthonában, amelyet teremtett világnak hívunk.

Az evangéliumban Jézus nemzetségtábláját hallottuk (vö. Mt 1,1–17), amely nem pusztán nevek felsorolása, hanem élő történelem, annak a népnek történelme, amellyel Isten együtt járt, és közülünk eggyé válva azt akarta hirdetni nekünk, hogy véreben ott folyik az igazakból és bűnösökből álló történelem, hogy a mi üdvözítésünk nem egy aszeptikus, laboratóriumi körülmények között zajló

megmentés, hanem konkrét, egy úton lévő élet üdvözítő tevékenysége. Ez a hosszú felsorolás azt üzeni velünk, hogy egy hosszú történelem kis része vagyunk, és ne akarjunk túlzottan főszerepet játszani, segít, hogy elkerüljük a kötelességtől elmenekülő spiritualizmus kísértését, és ne vonjuk ki magunkat a nekünk adatott konkrét történelmi koordináták közül. Továbbá beilleszti üdvösségtörténelmünkbe a sötét és szomorú oldalakat, a száműzetéshez hasonlítható vigasztalanság és elhagyatottság időszakait.

A nők említése – a nemzetségtáblában említettek közül egyik sem tartozik az Ószövetség nagy asszonyainak sorába – különleges megközelítést tesz lehetővé: a nemzetségtáblában ők azok, akik hirdetik, hogy Jézus ereiben pogány vér folyik, továbbá mellőzésről és alávetettségről szóló történeteket idéznek emlékezetünkbe. Azokban a közösségekben, ahol mindmáig patriarchális és férfiközpontú viselkedésmódokat viszünk tovább, jó hirdetni, hogy az evangélium olyan nők hangsúlyozásával kezdődik, akik irányt jelöltek ki és történelmet csináltak.

Ennek közepén pedig ott van Jézus, Mária és József. Nagylelkű igenjével Mária lehetővé tette, hogy Isten magára vállalja ezt a történelmet. József, az igaz férfi nem engedte, hogy a gög, a szenvedélyek, az indulatok kiűzzék ebből a fényből. Az elbeszélésmódnak megfelelően mi Józsefet megelőzően szerzünk tudomást arról, ami Máriával történt, és emberi nagyságát megmutatva József már azelőtt meghozza döntéseit, hogy az angyal segítene neki és megértene mindent, ami körülötte történik. Szívének nemessége a szeretet alá rendeli azt, amit a törvényből tanult; és ebben a mai világban, ahol a nőkkel szembeni pszichológiai, szóbeli és testi erőszak világosan látható, József tisztelettudó, tapintatos férfialakként jelenik meg, aki bár nincs birtokában minden információnak, Mária jó hírnevének, méltóságának és életének a javára dönt. Bizonytalanságában, hogy mit lenne legjobb tennie, Isten megsegítette, megvilágosította ítéletét.

Kolumbia népe Isten népe; itt is felállíthatnánk nemzetségfákat, nagy szeretettel és fénnel teli történetekkel, de összetűzésekkel, bántalmazásokkal, sőt halállal teli történetekkel is... Mennyien tudnátok mesélni száműzetésben és vigasztalanságban szerzett tapasztalataitokról! Milyen sok asszonynak kellett csendben egyedül gürcölnie, milyen sok derék férfi igyekezett félretenni haragot, neheztelést, és akarta az igazságosságot jósággal ötvözni! Mit tehetünk, hogy beáradjon a fény? Melyek a kiengesztelődés útjai? Mint Mária mondjunk igent az egész történelemre, ne csak egy részére; mint József tegyük félre a szenvedélyeket és a büszkeséget; mint Jézus Krisztus vállaljuk magunkra, öleljük át ezt a történelmet, mert itt vagytok ti, valamennyi kolumbiai, itt van az, amik vagyunk, és az, amit Isten velünk tenni tud, ha igent mondunk az igazságra, a jóságra, a megbékélésre. És ez csak akkor lehetséges, ha elárasztjuk az evangélium fényével büntől, erőszaktól és szembenállástól terhes történeteinket.

A megbékélést nem elvontan kell elképzelnünk; ha így tennénk, akkor csak terméketlenséget hozna, nagyobb eltávolodást eredményezne. A megbékélés azt

jelenti, hogy ajtót nyitunk az összes és minden egyes személynek, aki megélte a konfliktus drámai valóságát. Ha az áldozatok legyőzik az érthető bosszúvágyat, ha legyőzik ezt az érthető bosszúvágyat, akkor a békefolyamatok leghitelesebb szereplőivé válnak. Kell, hogy legyenek néhányan, akiknek van bátorságuk megtenni az első lépést ebbe az irányba, és akik nem várják, hogy mások tegyék meg azt. Elég egyetlen jó ember ahhoz, hogy felcsillanjon a remény! És bármelyiketek lehet ez az ember! Ez nem jelenti azt, hogy félreismernénk vagy nem látnánk meg a különbözőségeket és a konfliktusokat. Nem az egyéni vagy strukturális igazságtalanságok igazolásáról van szó. A konkrét megbékéléshez folyamodás nem szolgálhatja igazságtalan állapotok elfogadását, hanem az, miként Szent II. János Pál tanította, „testvérek közötti találkozás, akik képesek ellenállni az önzés kísértésének és lemondani látszatigazságosságot teremtő kísérletekről; erős, nemes és nagylelkű érzelmek gyümölcse, melyek olyan együttélés kialakításához vezetnek, amely minden egyén megbecsülésén és minden polgári társadalom saját értékének tiszteletén alapszik (Levél El Salvador püspökeinek, 1982. augusztus 6.). A megbékélés ezért mindenki hozzájárulásával megfoghatóvá és szilárdná válik, lehetővé teszi a jövő építését és növeli a reményt. A megbékélés melletti őszinte elköteleződés nélkül a béke megteremtésére irányuló minden erőfeszítés kudarchoz fog vezetni.

Az evangélium szövege, melyet az imént hallottunk, azzal fejeződik be, hogy Jézust Emmánuelnek, velünk lévő Istennek nevezi. Máté ahogyan kezdi, úgy fejezi be evangéliumát: „Veletek vagyok mindennap mindvégig” (Mt 28,20). Ez az ígéret beteljesedik Kolumbiában is: Arauca püspöke, Jesús Emilio Jaramillo Monsalve és Armero vértanúja, Pedro María Ramírez Ramos áldozópap ennek a jele, egy olyan nép megnyilvánulása, amely ki akar mászni az erőszak és a neheztelés mocsarából.

Ebben a csodás környezetben rajtunk a sor, hogy igent mondjunk a konkrét megbékélésre, és hogy igenünk a természetet is magába foglalja. Nem véletlen, hogy a természetre is féktelenül ráengedtük birtoklási ösztönünket és uralkodási vágyunkat. Egyik honfitársatok gyönyörűen megénekelte ezt: „A fák sírnak, sokévnnyi erőszakról tanúskodnak, a tenger gesztenyebarna, a földet vér áztatja” (Juanes: Minas piedras). Az erőszak, mely a bűn által megsebzett emberi szívben lakozik, azokban a betegségtünetekben is látszik, amelyeket a talajban, a vízben, a levegőben és az élőlényeken észlelünk (vö. Laudato si’ enciklika, 2.). Rajtunk a sor, hogy igent mondjunk, mint Mária, és vele együtt énekeljük „az Úr csodás tetteit”, mert, ahogy megígérte ösatyáinknak, ő megsegíti az összes népet, minden egyes népet, megsegíti a ma megbékélni kívánó Kolumbiát és utódait mindörökre.

*Fordította: Tózsér Endre
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír*